

מבט מהצד השני

„הליצן“ הוא פנטזיה סאטירית מלאת אירוניה עצמית והמצאות עלילתיות משעשעות על המרחק העצום שבין דיבורים למעשים בחברה הערבית הלאומנית, בעוד „סוחמאתא“ הוא דרמה אנושית קטנה, בסגנון מספרי הסיפורים העממיים, המספרת בפאתוס רב את תולדות ההרס של כפר אחד בגליל במלחמת העצמאות ובשנים שלאחריה.

התירגומים של עקד נעימים לאוזן וקולחים ולוכדים היטב את הרמות השונות של השפה הערבית העשירה, ושחקני החאן הוכיחו שבידי שחקנים מוכשרים ומגויסים אפילו תיאטרון מינימליסטי כזה יכול להיות מלא ניואנסים ודקויות.

למי שמחפש סימנים לרצון לשלום ולהתפייסות מהצד האחר בימים טרופים אלה, המחזות הללו סיפקו מעט מאוד חומר לאופטימיות, אך למי שרוצה להבין לעומק את המבט מהצד השני - אירוע כזה סיפק הרבה חומר למחשבה.

קריאת מחזות ערביים מתורגמים לעברית, תיאטרון החאן.

יוזמה מיוחדת של פסטיבל ישראל השנה, בשיתוף עם תיאטרון החאן הירושלמי, הניבה פרויקט של תירגום והעלאת חמישה מחזות ערביים מודרניים במסגרת של תיאטרון קריאה במשך יום שלם. המתרגמת אורנה עקד והבמאית אופירה הניג בחרו מגוון מעניין של טקסטים, שנתנו לקהל המקומי הזדמנות להציץ לרגע לעולם התרבותי העשיר של שכנינו.

שני המחזות שבהם צפיתי, „הליצן“ מאת המחזאי הסורי מוחמד אל-מאע'וט ו„סוחמאתא“ מאת המחזאים הפלשתינים חנא עייד ודוארד מאסט, התבררו כדרמות בעלות צביון פוליטי מובהק. בשניהם אנחנו, הישראלים, מצטיירים כרוע המוחלט, ללא שמץ של הבנה לסיטואציה ההיסטורית המורכבת, אך מעבר לכך הדרמות מאוד שונות זו מזו ומגלות פרצופים שונים של התיאטרון הערבי.